

Počet zmínek: 1

Tištěná média: 1 |

Seskupeno dle: Typu média

Seřazeno dle: Datum vydání - od nejnovějších

Tištěná média 1

Mám problém se sebeúctou

[zobrazit sken](#)

Tištěná média, Datum publikace: 07.11.2025 0:00, Datum importu: 07.11.2025 0:15, Zdroj: Téma, Autor: Helena Cejpková, Rubrika: Rozhovor, Strana: 64, Periodicita: Týdně, Vydavatel: Mafra, a.s., Země: CZ, AVE: 1 231 562 Kč, GRP: 2,22, OTS: 199 562, Prodaný náklad: 38 088, Tištěný náklad: 48 541, Čtenost: 199 562, Plocha: 370397 mm²
Poprvé na sebe upozornil během pandemie covidu, kdy se svými ostravskými soupeřnými natočil internetový seriál SKORO NA mizině. O tom, že vedle mnohdy absurdní komiky zvládá i charakterní herectví, ŠTĚPÁN KOZUB (29) přesvědčil o dva roky později strhujícím výkonem v roli autistického chlapce ve filmu Spolu a v téže roce také vyprodal O2 arenu se svým standupovým představením Bez urážky. Jeho manželství se sice od té doby rozpadlo, o to víc si však vychutnává výchovu pětileté dcery a pomalu se také začíná vyrovnávat s předčasnou smrtí svého otce. A do kin nedávno vstoupil jeho nový film, bizarní komedie Srnky.

* Srnky jsou filmovým a scénářistickým počinem režiséra Tomáše Svobody a jde mírně řečeno o velmi absurdní komedii. Co vás na scénáři zaujalo natolik, že jste tuhle nabídku přijal?

Přiznám se, že posledních pár let to mám nastavené tak, že jdu daleko víc po tom, s jakou partou lidí budu natáčet. S těmi lidmi trávím někdy i měsíc, dvanáct patnáct hodin denně. Čas už je pro mě tak drahý, že primárně se tedy zajímám o to, s kým ho budu trávit, tedy kdo ten film dělá. Znáš ho? Znáš jeho práci? A tak si přečtu scénář, a když mám pocit, že roli, kterou mi nabízejí, jsem schopen dát, co potřebuje, jdu do toho. Ve chvíli, kdy mám o té postavě pochybnost, že se mi do ní nechce nebo bych jí nedal, co je potřeba, slušně odmítnu. Tady se sešlo víc věcí, v první řadě Srnky produkuje divadlo Mír, moje domovská scéna, autorem scénáře a režisérem je Tomáš Svoboda, se kterým jsme se sice neznali pracovně, ale lidsky ano, a když jsme měli možnost se někde potkat a prohodit pár slov, vždycky to byla legrace. Takže jsem věděl, že máme podobný smysl pro humor, a že by tedy bylo fajn udělat něco spolu. Já nejsem ten, kdo si říká o práci, ale tady to najednou přišlo, a ještě to mělo přidanou hodnotu v naprosto zásadní věci, že mě kluci nechali vybrat si, koho chci hrát.

* To mě překvapuje, vaše postava dirigenta, který při autonehodě přijde o oční víčka, působí, jako by vám byla napsaná na tělo...

Ne, vybral jsem si ji. A Tomáš Svoboda mi po natáčení řekl, že on sám by mi býval nabídl postavu úředníka, který 90 % filmu vystupuje nahý. A tak jsem byl docela rád, že jsem si mohl vybrat sám. Protože se musím přiznat, že to, co pan Ferro (herecký představitel úředníka Robin Ferro, pozn. red.), bych já nedal. Možná to tak při práci, jakou dělám, nepůsobí, ale já nejsem úplně exhibicionista.

* Herecký exhibicionismus je taky úplně jiný typ exhibicionismu než svlékání. Zvláštní je, že duševní nahota je daleko nebezpečnější, ovšem většina lidí to přirozeně vnímá obráceně...

Přesně tak. A možná právě proto je Robin Ferro můj hrdina. Znáš ho patnáct let, vím, co je to za kluka, jak je křehký, i když tak třeba nepůsobí, a za to, že do toho šel, opravdu má můj velký obdiv. Protože se úplně odhalil nejenom fyzicky ale i vnitřně, dal to tam s maximální důvěrou.

* A proč vy jste si vybral dirigenta?

Jestli mám být upřímný, pak proto, že jsem tajně doufal, že se naučím dirigovat. Ta profese mě fascinuje a chtěl jsem do ní více proniknout a zjistit, co za tím je, co to obnáší. Tak tu možnost jsem dostal.

* A jak se vaše očekávání naplnila?

Nezklamalo mě nic. Měl jsem šanci proniknout do té profese trochu hlouběji a mluvit s dirigenty, kteří jsou v tom oboru fakt výborní, dostal jsem pár hodin jejich pozornosti a došlo mi, jak je ta profese vlastně fyzicky náročná. Oni strašně dlouho stojí a jedou, a musejí v tom být emoce. Trošičku jsem se to tedy naučil a je to dřina. A to jsem oproti těmto profesionálům měl docela jednoduché skladby. Takže jsem k tomu získal ještě větší obdiv. A nejvíc mě samozřejmě fascinoval problém, který řešila právě ta moje filmová postava.

* Zneuznanost?

Spíš ta nehoda očních víček, to mi přišlo strašně zábavné (postava dirigenta při autonehodě přijde o oční víčka, lékaři mu voperují protézy, ty však při každém pohybu velmi hlasitě cvakají, takže dirigentovi znemožňují dělat jeho profesi, pozn. red.).

* Aha, nicméně na počátku bylo hlavně to, že se cítí nedoceněný, a přestože podtitul filmu je „I blbec má právo na štěstí“, ten dirigent zrovna blbec v pravém slova smyslu není...

Není, on je jenom zoufalý, a já jsem se ho tak snažil hrát. Byť je v něčem komický, snažil jsem se do něj dát hlavně tragikomický nádech, aby probouzel soucit a divák si řekl: „Ty vole, já se směju, ale čemu se to vlastně směju?“

* Taky jste do toho zřejmě promítl osudy spousty vašich kolegů, leckdy marná touha dosáhnout svého snu a prosadit se, to je hlavní úskalí umělecké profese...

Určitě. Zvlášť když někdo má tu obrovskou ambici dosáhnout uznání v nějakém oboru nebo svém zaměření, a ono se mu nedostává, přestože nedělá o nic méně než ten druhý.

* Je potřeba určitá dávka štěstí...

Přesně tak, štěstí a taky dobré načasování i to, koho v životě potkáte, jestli máte nějaké vnitřní charisma, prostě věci, jaké jsou mnohdy neuchopitelné a jaké ani nelze ovlivnit. A tenhle můj dirigent je třeba i dobrý, ale prostě se k tomu asi neumí dobře postavit.

* Vy jste tohle štěstí měl. Kdy jste si poprvé pomyslel, že jste správně, že herectví je vaše parketa?

Už na konzervatoři jsem měl tu ambici, že mi o to jde, že mi to není jedno a chci to dělat dobře. Takže jsem furt někde uvnitř tajně doufal, že přece když mi to není jedno a když tomu dávám energii, pozornost a čas, musí se to nějak zúročit. V osmnácti devatenácti letech jsem si myslel, že to ono je, že jsem dostal angažmá v divadle. Poté, co jsem v tom angažmá strávil nějakou dobu, jsem zjistil, že to ono není. Pak přišel kolega Albert Čuba s tím, že chce postavit scénu, kde budeme dělat divadlo, jaké chceme. Tehdy jsem si taky říkal: tak to je ono, dosažení maxima. Udělali jsme to, a zase jsem zjistil, že to ještě ono není. Takže to pořád nějak narůstalo, a mám pocit, že s postupujícím časem jsem se spíš naučil být pokornější. Uvědomuju si, že to, že tady dneska sedím a vy se mnou děláte rozhovor, není samozřejmost a že je to prostě fajn, že vás zajímá, co si myslím. Pro mě to fakt nestojí ani na penězích, ani na nějaké slávě. Pro někoho je velký úspěch O2 arena, pro mě to takové „wow“ není...

* Taky jste ji vyprodal možná dřív, než jste měl. Pro mnohé umělce je to sen, cíl, ke kterému chtějí postupně dospět, a vy jste tím téměř začal...

Asi jo. Myslím, že je to dané mým zkresleným pohledem na to, co dělám. Já to vůbec neměřím optikou svého věku nebo zkušeností, já to měřím optikou toho, kolik tomu dávám své vnitřní pozornosti, a to nemůže vědět nikdo jiný než já. Dělán to tak od patnácti let, co jsem se rozhodl, že budu dělat herectví, a nic to nepřeruší, nezastaví ani nezkaží. Dneska je mi téměř třicet a vlastně pořád mám stejně naivní pohled jako v těch patnácti, jenom jsem za tu dobu potkal strašně moc lidí a strašně moc z nich mě chtělo zneužít nebo podrazit. Strašně moc lidí umí vytvořit dojem, že jsou přátelé, když se vám zrovna daří a oni mají pocit, že jste pro ně výhodný. A já, protože jsem na to koukal pořád tou naivní optikou, jsem jim důvěřoval, takže se mnou pěkně zametli v mnoha ohledech. Některé z nich jsem přitom považoval za opravdu důležité. I to vás posune k větší pokoře. Řeknete si: aha, asi bys neměl být tak vstřícný a ochotný, každému všechno odkývat a slíbit, vždycky na úkor sebe, samozřejmě. A teď stojím před otázkou, co je víc. Víím, že mám obrovský problém se sebeúctou, a tak se s tím poslední roky snažím nějak pracovat, ale zjišťuju, že je to pro mě strašně těžký úkol.

* Která z těch zrad byla natolik zásadní, že vás donutila začít se tím zabývat?

Já vlastně nevím, jestli to chci říkat, ale vlastně nemusím nikoho jmenovat, to by ani nebylo slušné. Měl jsem jednoho přítele, respektive jsem ho za přítele docela dlouhou dobu považoval, byla z toho i nějaká spolupráce, ten člověk mi pomáhal manažersky apod., a já se po pěti letech dozvěděl, že je to celé trochu jinak, přitom jsem ho bral už jako rodinu. Už jsem se mu svěřoval, otevíral, mluvili jsme spolu o velmi intimních věcech, jaké prostě nevyprávím kdekomu.

* Šlo tam o zrazení vaší důvěry, nebo o peníze?

Byla to kombinace obojího. A to vás prostě zastaví. Navíc to přišlo v době, kdy jsem řešil nějaké zdravotní problémy, takže se to nepotkalo úplně dobře, prostě když naložit, pak pořádně. Ale ve výsledku mi to pomohlo, jsem ostražitější, i když to může být kontraproduktivní, možná je někdy člověk zbytečně zaujatý vůči někomu, kdo si to nezaslouží, ale to s sebou holt taková zkušenost nese. Na druhou stranu jsem si vědom toho, že i já jsem to podělal, už jen tím, že jsem něco neviděl, nebo možná i záměrně přehlížel, právě kvůli té osobní vazbě. Ovšem kdo si takovou věc neprožil, to není nic výjimečného.

* Na druhou stranu vaši partáci ze seskupení Tři Tygři, kteří s vámi hrají taky v Srnkách, jsou už dlouhými léty prověřeni. Čím jsou pro vás ti praví a jak jste se vlastně poznali?

Tam opět sehrál roli správný čas a správné místo. Albert Čuba začal učit na konzervatoři zhruba v té době, kdy jsem na ni začal chodit. Když jsme se poznali, bylo mu tehdy tolik, kolik je mně dnes. A mně bylo osmnáct. Začal tehdy učit jevištní pohyb můj ročník, ve kterém jsme byli spolu právě s Robinem Ferrem. Alberta jsme obdivovali, jako studenti jsme na něj tehdy chodili do divadla, bavil nás jako herec, takže když nás začal učit, bylo to super. Vlastně od začátku byl víc kamarád než pedagog, přistupoval k nám hodně bezprostředně. Jenže ve třetáku, který byl takový krizový a děcka začala lajdat, na ty jeho hodiny chodilo čím dál míň lidí, až jsme zůstali jen my dva pionýři, Robin a já. A když už jsme potřeť byli jen takhle ve třech, řekl Albert: Hele, už třetí hodinu jste tu jen v tomhle počtu, vy dva už všechno víte, tak pojďme na kafe. A fakt nás místo hodiny vzal na kafe. A tam někde jsme zjistili, že máme podobný smysl pro humor. Když to hodně zkrátím, svěřil nám tehdy, že už je dvanáct let v angažmá a chtěl by změnu, že má touhu dělat improvizální divadlo a s námi by si to uměl představit, protože jsme mladí, energičtí, a to mu dělá dobře. A tak jsme začali hledat název a někdo navrhl Tři Tygři, taková blbost. První improvizální večer jsme uspořádali v ostravském klubu Heligonka, lidi nám psali témata do klobouku a my jsme podle nich improvizovali. Tak to šlo nějakou dobu, až přišel covid. Robin si pak na Shakespearovských slavnostech při jedné scéně přetrhal vazy v koleni, takže ho zastoupil Vláda Polák, kterého já jsem znal jako herce **Národního divadla v Ostravě**. A když se Robin za tři čtvrtě roku vrátil a my už jsme byli zaběhnutí s Vládou, rozhodl Albert, že teda Tři Tygři budou čtyři, jako mušketýři. Takže takhle jsme se našli a už k sobě nějak patříme. Vládu znám nejkratší dobu, Robina nejdéle, ve čtrnácti jsme se potkali na přijímačkách. Zpětně jsme si však uvědomili, že jsme se vlastně potkali už ve dvanácti na recitační soutěži.

* Na základní škole se vám mezi spolužáky moc nedařilo. Robin Ferro byl tedy vaše první spřízněná duše v životě?

Byl to určitě první člověk, který byl na podobné vlně. Měl rád humor jako já a jako já ho praktikoval téměř pořád. Oba jsme už v těch patnácti divadlo opravdu žrali, byli jsme jím fascinovaní. Spojoval nás i podobný vkus na divadelníky a podobný přístup ke škole. Oba jsme byli stejně zanícení, oba kluci z malého města, opečovávaní rodiči, a najednou jsme měli pocit, že jsme dobyli velkoměsto a svět je náš. To nás s Robinem spojilo na úplném začátku a v nějaké podobě to přetrvává doteď. A on, byť je o něco starší, mě má jako staršího bratra.

* Protože vy jste taková stará duše...

Asi jo, no.

* Vždycky to tak bylo? Když si vzpomenete na základní školu, už tam jste měl jiné uvažování, vnímání?

Zřejmě ano, byť jsem to tak samozřejmě nikdy nepojmenovával. Ale často jsem to slyšel z okolí, a když už vám to říká dvacátý člověk, začnete věřit, že na tom asi něco bude. Ovšem nijak hluboce jsem to neanalyzoval, protože pro mě je to takhle přirozené, nemám tendenci se někam tlačit nebo nějak stylizovat, od toho mám svou profesi, tam můžu být, kdo chci. A v civilu jsem rád sám sebou. Možná se na tom podílela i výchova, maminka mě vždycky vedla k určité vnímavosti, ale citlivý až přecitlivělý jsem byl asi odjakživa. Hodně jsem vnímal, když se třeba někdo s někým pohádal. I když se snažil udělat to tak, abych to neviděl, vždycky jsem to nějak vycítil. Taky si velmi živě pamatuju, jak jsme ve školce měli holčičku, která byla mentálně retardovaná, ostatní děti včetně mých kamarádů ji ponižovaly. Bylo mi to hrozně nepříjemné, až nechutné. Nevěděl jsem, co mám dělat, bylo mi jí líto, a tak jsem se s ní začal kamarádit. Tím

pádem se posmívali i mně za to, že se s ní kamarádím, že jsem idiot jako ona. Vykládal jsem to pak doma mamince a ona byla ráda za to, jak jsem reagoval. Takže jsem věděl, že jsem správně.

* To je dost statečné, ustát něco takového vůči většině, včetně kamarádů... Myslím, že se na tom dost podepsalo, že já sám jsem se už od školky často setkával s různým podceňováním mě jako člověka, „ty na to vůbec nesahej, máš obě ruce levé“ a podobně.

* Byl jste neohrabaný?

Asi, nebo možná moc aktivní, bylo mě všude hodně, malý obézní blondáček, možná trochu idiot, těžko říct.

* Odmala vtoukáme dětem do hlavy, jak je důležitá osobnost a že na vzhledu nezáleží, a stejně se odmala střetáváme s tím, že nás všichni soudí podle vzhledu...

No jasně že záleží. Mně to dávali všichni odmala, učitelé i ostatní kluci, moji kamarádi, se kterými jsem chtěl hrát fotbal, ale nechtěli mě, protože to neumím. A když to neumím, pak tam nepatřím. A tak jsem zkusil jít jinam, jenže tam mě taky nechtěli: „Sem se nehodíš, budeš nám dělat ostudu tím, jak vypadáš...“ Tak kam mám jít? Brzy jsem si začal uvědomovat, že se cítím velmi sám. A velmi často jsem se uchýloval k filmu, k pohádkám, k příběhům. Jako děcko jsem dokázal celou sobotu strávit koukáním na videokazety.

* Měl jste nějakého oblíbeného hrdinu, s nímž jste se třeba ztotožňoval?

Jima Carreyho. Protože on mohl být cokoliv. Měl jsem pocit, že on je tisíc lidí v jednom. Jednou hrdina, pak záporák, ale vždycky nesmírně vtipný a energický, to mě jako kluka fascinovalo, protože jsem si myslel, že to někde v hloubi duše taky mám. A on mě v tom utvrzoval. Díky takovýmhle jednoduchostem, které jsou ale strašně zásadní, asi dneska dělám, co dělám.

* Někaké impulzy přišly taky od vašich učitelek, jedna vás dokonce nechala vést celou vyučovací hodinu...

Ano, to už na mě lezla puberta a začalo mi docházet, že moje síla je v humoru, že tím si spolužáky vždycky získám, jinak mě nepřijali. Neučil jsem se dobře, nebyl jsem sportovec, nereprezentoval jsem školu na žádných atletických závodech, na což se na naší škole dost hledělo. Buď ses výborně učil, anebo jsi byl sportovec. Já nebyl ani jedno, mě jenom bavilo bavit. A oni tomu říkali, že jsem neposedný, že se nechci učit a že radši dělám blbosti. Říkali tomu blbosti nebo kraviny. A jednou to došlo tak daleko, že mě spolužáci poslouchali víc než paní učitelku, a tak mi řekla: „Tak pojď, je to tvoje.“ Já šel, a bavila se i ona, tak moc, že mi vlastně doporučila, ať jdu na uměleckou školu, že musím chodit do dramaťáku, abych tu energii někde vybil. A tam to celé začalo, bylo mi nějakých jedenáct dvanáct, když jsem s dětmi poprvé hrál divadlo, nějakou přihlouplou pohádku o brouku Pytlíkovi, já hrál samozřejmě brouka a paní učitelka, která ten kroužek vedla, brzy upozorovala, že mám tendenci dělat si to hodně po svém, že se nedržím textu, i když jsem ho vždycky uměl. Napomínala mě za to, a já oponoval, že mi ten původní text nepřijde legrační. A ona mě nakonec nechala, ať si to tedy měním, jak uznám za vhodné, dala mi tu šanci a důvěru, takže možná i díky ní jsem dneska tam, kde jsem.

* Jak jste se pak s touto přípravou věčného outsidera prokousal pubertou, balil holky?

Obtížně. Když jsme pak v těch čtrnácti patnácti začali chodit pařit jako parta, brali mě ostatní s sebou, jen aby byla legrace. Líbila se mi tam třeba nějaká holka, ale věděl jsem, že je to úplně nereálné, že je tam prostě úplně jiný borec, který ji zajímá, fotbalista, trochu sígr, trochu frajer, trochu pankáč, to já tedy zrovna nebyl. A chtěl jsem být. Takže mě vzali, aby byla zábava, a já pak šel domů sám. Bylo to trochu zoufalé. A když jsem se postupně našel v tom, co dělám dneska, když jsem pochopil, kdo jsem, pak jenom tím, že jsem si to připustil a rozvíjel to, že mě asi začala vyzařovat nějaká jiná energie a situace se paradoxně obrátila. Začal o mě být zájem, ale já nechtěl. Ne že bych dělal ofuky, ale byl jsem tak ponořený v hraní a v divadle, že jsem nevnímal nic jiného.

* Na dnešní poměry jste se poměrně brzy stal tátou, už ve čtyřiaadvaceti letech...

Ano, moc jsem si to přál. Velmi brzy jsem měl jasno v tom, že chci dítě, a dokonce jsem si i přál holčičku, což se mi splnilo.

* Je rodičovství takové, jak jste o něm snil?

Ano. A taky je samozřejmě někdy náročné. Ale přesto je to to nejvíc.

* Co je pro vás náročné?

Skloubit ho s mou profesí, s mým časem. Ale já hodně lpím na tom, aby to šlo, takže profesi vztahu s dcerkou absolutně podřizuju.

* Umím si představit, že zrovna v herectví může být docela těžké vypnout hlavu. Dokážete s dcerou být vždycky naprosto duchapřítomný?

Už jsem se to naučil, prostě jsem s Anežkou, takže nic jiného není. Někdy to jde hůř, ale vždycky se snažím, aby to na ni mělo co nejmenší vliv. Jasně že jsem pořád jen člověk, ale mám takové pravidlo, že neřvu, nekážu, nevyčítám, o všem si jenom povídáme. Když udělá něco ne úplně košer, беру to tak, že je jí pět, teprve se všechno učí, takže se jí snažím vysvětlovat, že je dobře, že udělala chybu, že se tím učí a že to tak prostě musí být, aby se to třeba příště povedlo. Prostě mluvit, pořád a o všem mluvit. Chci s ní mít takový vztah, aby věděla, že má ve mně jistotu.

* Jste dva roky rozvedení. Máte taky prostor na nový vztah?

Mám, ovšem já moc dobře vím, že to se mnou není jednoduché. Ale jde to.

* Zacloumal s vámi rozvod hodně?

Ani ne, určitě jsou v životě bolavější věci, tady nikdo neumřel. Lidi se sejdou a rozejdou a je to poměrně přirozená věc, to my jen máme takový pocit, že to má být „nafurt“. Jenže ono to prostě někdy nejde. A není to v tom, kdo za co může. Prostě už to vyprchalo, už jsem necítil, že to je to, co chci žít. Bylo to z mé iniciativy. Ano, bylo to nepříjemné, každého něco takového ovlivní, ale já, asi i poté, co jsem si ve dvaceti prošel smrtí táty, mám to měřítko, co je snesitelné, a co už je moc, trochu jinde. Vztahy jsou vztahy, ty jsou komplikované vždycky. A pokud dva lidi už nějak neumějí najít společnou řeč, nebo ani nechťejí, protože už jsou třeba unavení nebo vyčpělí a už chtějí jít jinou cestou, je to úplně normální. Blbě je, když jsou to rozchody na krev, když to jedna strana úplně neunes, pak už je to jen věc ega. Nicméně i to je lidské.

* Jak moc vás proměnil tátův předčasný odchod?

Zásadně. Člověk si to asi neuvědomuje, když je to čerstvé, ale s odstupem času to vnímám. Jak o věcech jinak přemýšlím, jak je jinak vyhodnocuju. Bylo pro mě hrozně náročné se s tím vnitřně smířit, a doteď jsem to vlastně úplně nepřijal. Žiju prostě s tím, že není a že to nemůžu změnit, ale nepřijal jsem to. Nedokážu přijít na to, jak je to možné, proč se to stalo tak brzy. Možná hodně pracoval, nevím. Mrzí mě, že už nezažil nic z mé kariéry, zemřel v době, kdy jsem se teprve začínal profesně uplatňovat, takže ten úspěch už jsem s ním nemohl sdílet, nepoznal Anežku a ona ho zná jenom z fotek a z vyprávění. Moje maminka, která s ním byla od svých šestnácti let, přišla o nejbližšího parťáka, táta byl její manžel, kamarád, milenec, přítel, všechno. A to všechno najednou nebylo. Tátovi bylo pětáctýřet, když onemocněl, dva roky poté zemřel. Já nemám sourozence, najednou jsem měl pocit, že musím přijmout veškerou zodpovědnost. Ve svých dvaceti jsem si myslel, že to všechno najednou musím nést sám, začal jsem řešit věci, které podle mě dvacetiletý kluk řešit nemá, protože je třeba ani neumí správně vyhodnotit. Mamča se zhroutila a trvalo hrozně dlouho, než nějak začala žít, takže jsem měl strach, že přijdu i o ni. Pak jsem začal pracovat, objevovaly se neshody s přítelkyní, bylo toho všeho moc najednou a já jsem měl pocit, že to musím všechno vzít na sebe a prostě to zvládnout. A tak jsem to nějak dal, ale zpětně mě to stejně dohnalo. Až x let po tatkově smrti jsem začal pociťovat nějaké příznaky toho dopadu, deprese, nějaké potlačené úzkosti.

* Prostě jste si to neodtruchlil...

Tak nějak. A zhruba pět let poté se to vrátilo jako bumerang. Najednou tu byla kupa nějakých úzkostných stavů, které ani neumím pojmenovat, protože nevím, odkud jdou. Věděl jsem, že ten smutek nějak průběžně vytěsňuju, na truchlení nebyl prostor, protože pořád bylo strašně moc jiných důležitých věcí. A já si furt říkal „tak potom, potom si udělám čas“. Takové „potom“ uděláte dvacetkrát, a uběhne pět let. A po těch pěti letech se mi najednou začaly vracet intenzivní, živé vzpomínky, scény z nemocnic, z pohřbu, z umírání, u kterého jsem byl. Psychika je asi neuvěřitelně komplikovaná, protože mi to najednou začalo úplně probleskovat v hlavě. Přitom jsou to věci, o jakých se stydíte mluvit, protože nevíte, co to je, jestli náhodou nejste nějak mimo, až jsem si z toho vytvořil nějaký psychický problém, který řeším vlastně až teď, osm let po tátově smrti.

* A teprve letos jste mu napsal píseň Už ti nemůžu svítit...

Ano, je to nějaký můj způsob, jak se s tím vypořádat, protože až teď si to v sobě dokážu nějak pojmenovat.

* Bude i na desce, kterou teď chystáte? Jak jste s ní daleko?

Bude. A myslím, že jsem tak v polovině. Píšu texty a učím se skládat i muziku, technicky mi s tím pomáhá výborný kolega Michal Sedláček, který na rozdíl ode mě umí ovládat různé programy a nástroje, ale texty jsou vysoce autorské.

* Čím to je, že vy všichni, co pocházíte z Ostravska – třeba David Stypka, Petr Fiala z Mňágy a Žďor, Jaromír Nohavica, Marie Rottrová –, máte ve své tvorbě tolik melancholie?

On sám ten kraj je melancholický, má takovou vůni, esprit. **Ostrava**, i když je rozkvetlá a je krásný, slunečný den, v sobě nese něco takového, že víte, že to není úplně zadarmo. Že tam ti lidi jsou prostě zvyklí vykopat si věci ze země, když to hodně zjednoduším. Nesou v sobě takovou zemitost, ale fajnou, jsou rovní, málokdy narazíte na nějakého zmetka, i když ti tam samozřejmě taky jsou, jako všude, ovšem většina lidí je tam rovných. Když je jim blbě, řeknou vám: je mi na hovno, na nic se neptej, nech mě tak a uvidíme, dej mi čas. A když je jim fajn, pak se rozdají.

„Je fajn, že vás zajímá, co si myslím.“

„Pořád mám stejně naivní pohled jako v patnácti letech.“

„Citlivý až přecitlivělý jsem asi odjakživa.“

„V pubertě mi došlo, že moje síla je v humoru.“

„Velmi brzy jsem měl jasno v tom, že chci dítě.“

„Ostravsko je melancholický kraj.“

Autor fotografie: Foto: Jan Lipovský

Popis fotografie: Improvizační divadelní uskupení Tři Tygři. Vlevo Vladimír Polák, který se k původní sestavě přidal později, takže jsou od té doby čtyři, stejně jako legendární Tři mušketýři. Napravo od něj je původní trojice Štěpán Kozub, Robin Ferro a Albert Čuba stojící mezi kolegyněmi Ladou Bělaškovou a Beatou Hrnčířikovou.

Autor fotografie: Foto: Profimedia.cz, Falcon, Bontonfilm

Popis fotografie: ~ V nové komedii Srnky hraje Štěpán Kozub dirigenta, který při autonehodě přijde o oční víčka, lékaři mu voperují protézy, ty ale při každém pohybu hlasitě cvakají, což při jeho profesi dost vadí.

Autor fotografie: Foto: Alexandr Satinský / MAFRA, ČTK, ČT

Popis fotografie: Ceněný psychologický snímek Spolu se Štěpánem Kozubem v hlavní roli autistického mladíka (na snímku s Veronikou Žilkovou a Kamilou Janovičovou) vznikl před třemi lety.

Autor fotografie: Foto: Falcon, TZ Hrana Zlomu

Popis fotografie: S Karlem Dobrým jako mladý nadějný detektiv v seriálu Místo zločinu **Ostrava**.

Autor fotografie: Foto: Jan Lipovský

Popis fotografie: < Ve dvoudílném televizním filmu Dukla 61 o jedné z největších tuzemských hornických tragédií si jednoho z havířů zahrál i Štěpán Kozub.

Autor fotografie:

Popis fotografie: Předávání Cen divadelní kritiky za rok 2015. V kategorii Talent si ocenění odnesl tehdy devatenáctiletý herec Štěpán Kozub.

Autor fotografie:

Popis fotografie: > Natáčení filmu Hrana zlomu v roce 2021 – hlavní hrdina Štěpán Kozub s režisérem Emilem Křížkou.

Autor fotografie:

Popis fotografie: ~ Fórky na hranici únosného a hlavně akce, akce a akce... To je náplň života dvou youtuberů s rozjetou kariérou, které si ve filmu Shoky & Morthy: Poslední velká akce zahráli Štěpán Kozub a Jakub Štáfek.

Autor fotografie:

Popis fotografie: Štěpán Kozub v inscenaci Dva úplně nazí muži na scéně ostravského Divadla Mír.

Mám problém se sebeúctou

Foto: Jan Lipovský

Poprvé na sebe upozornil během pandemie covidu, kdy se svými ostravskými soupeřnými natočil internetový seriál *SKORO NA mizině*. O tom, že vedle mnohdy absurdní komiky zvládá i charakterní herectví, **ŠTĚPÁN KOZUB (29)** přesvědčil o dva roky později strhujícím výkonem v roli autistického chlapce ve filmu *Spolu* a v témže roce také vyprodal O₂ arenu se svým standupovým představením *Bez urážky*. Jeho manželství se sice od té doby rozpadlo, o to víc si však vychutnává výchovu pětileté dcery a pomalu se také začíná vyrovnávat s předčasnou smrtí svého otce. A do kin nedávno vstoupil jeho nový film, bizarní komedie *Srnky*.

Improvizační divadelní uskupení Tři Tygři. Vlevo Vladimír Polák, který se k původní sestavě přidal později, takže jsou od té doby čtyři, stejně jako legendární Tři mušketýři. Napravo od něj je původní trojice Štěpán Kozub, Robin Ferro a Albert Čuba stojící mezi kolegyněmi Ladou Bělaškovou a Beatou Hrnčířikovou.

■ **Srnky jsou filmovým a scénáristickým počinem režiséra Tomáše Svobody a jde mírně řečeno o velmi absurdní komedii. Co vás na scénáři zaujalo natolik, že jste tuhle nabídku přijal?**

Přiznám se, že posledních pár let to mám nastavené tak, že jdu daleko víc po tom, s jakou partou lidí budu natáčet. S těmi lidmi trávím někdy i měsíc, dvanáct patnáct hodin denně. Čas už je pro mě tak drahý, že primárně se tedy zajímám o to, s kým ho budu trávit, tedy kdo ten film dělá. Známa ho? Známa jeho práci? A tak si přečtu scénář, a když mám pocit, že roli, kterou mi nabízejí, jsem schopen dát, co potřebuje, jdu do toho. Ve chvíli, kdy mám o té postavě pochybnost, že se mi do ní nechce nebo bych ji nedal, co je potřeba, slušně odmítnu. Tady se sešlo víc věcí, v první řadě *Srnky* produkuje divadlo Mír, moje domovská scéna, autorem scénáře a režisérem je Tomáš Svoboda, se kterým jsme se sice neznali pracovní, ale lidsky ano, a když jsme měli možnost se někde potkat a prohodit pár slov, vždycky to byla legrace. Takže jsem věděl, že máme podobný smysl pro humor, a že by tedy bylo fajn udělat něco spolu. Já nejsem ten, kdo si říká o práci, ale tady to najednou přišlo, a ještě to mělo přidanou hodnotu v naprosto zásadní věci, že mě kluci nechali vybrat si, koho chci hrát.

■ **To mě překvapuje, vaše postava dirigenta, který při autonehodě přijde o oční víčka, působí, jako by vám byla napsaná na tělo...** Ne, vybral jsem si ji. A Tomáš Svoboda mi po natáčení řekl, že on sám by mi býval

nabídl postavu úředníka, který 90 % filmu vystupuje nahý. A tak jsem byl docela rád, že jsem si mohl vybrat sám. Protože se musím přiznat, že to, co pan Ferro (*herec*

„Je fajn, že vás zajímá, co si myslím.“

ký představitel úředníka Robin Ferro, pozn. red.), bych já nedal. Možná to tak při práci, jakou dělám, nepůsobí, ale já nejsem úplně exhibicionista.

■ **Herecký exhibicionismus je taky úplně jiný typ exhibicionismu než svlékání. Zvláštní je, že duševní nahota je daleko ne-**

bezpečnější, ovšem většina lidí to přirozeně vnímá obráceně...

Přesně tak. A možná právě proto je Robin Ferro můj hrdina. Známa ho patnáct let, vím, co je to za kluka, jak je křehký, i když tak třeba nepůsobí, a za to, že do toho šel, opravdu má můj velký obdiv. Protože se úplně odhalil nejenom fyzicky ale i vnitřně, dal to tam s maximální důvěrou.

■ **A proč vy jste si vybral dirigenta?**

Jestli mám být upřímný, pak proto, že jsem tajně doufal, že se naučím dirigovat. Ta profese mě fascinuje a chtěl jsem do ní více proniknout a zjistit, co za tím je, co to obnáší. Tak tu možnost jsem dostal.

■ **A jak se vaše očekávání naplnila?**

Nezklamalo mě nic. Měl jsem šanci proniknout do té profese trochu hlouběji

▼ **V nové komedii *Srnky* hraje Štěpán Kozub dirigenta, který při autonehodě přijde o oční víčka, lékaři mu voperují protézy, ty ale při každém pohybu hlasitě cvakají, což při jeho profesi dost vadí.**

a mluvit s dirigenty, kteří jsou v tom oboru fakt výborní, dostal jsem pár hodin jejich pozornosti a došlo mi, jak je ta profese vlastně fyzicky náročná. Oni strašně dlouho stojí a jedou, a musejí v tom být emoce. Trošičku jsem se to tedy naučil a je to drina. A to jsem oproti těmto profesionálům měl docela jednoduché skladby. Takže jsem k tomu získal ještě větší obdiv. A nejvíc mě samozřejmě fascinoval problém, který řešila právě ta moje filmová postava.

■ Zneuznanost?

Spíš ta nehoda očních víček, to mi přišlo strašně zábavné (postava dirigenta při auto-nehodě přijde o oční víčka, lékaři mu voperují protézy, ty však při každém pohybu velmi hlasitě cvakají, takže dirigentovi znemožňují dělat jeho profesi, pozn. red.).

■ **Aha, nicméně na počátku bylo hlavně to, že se cítí nedoceněný, a přestože podtitul filmu je „I blbec má právo na štěstí“, ten dirigent zrovna blbec v pravém slova smyslu není...**

Není, on je jenom zoufalý, a já jsem se ho tak snažil hrát. Byt je v něčem komický, snažil jsem se do něj dát hlavně tragikomický nádech, aby probouzel soucit a divák si řekl: „Ty vole, já se směju, ale čemu se to vlastně směju?“

■ **Taky jste do toho zřejmě promítl osudy spousty vašich kolegů, leckdy marná touha dosáhnout svého snu a prosadit se, to je hlavní úskalí umělecké profese...**

Určitě. Zvlášť když někdo má tu obrovskou ambici dosáhnout uznání v nějakém oboru nebo svém zaměření, a ono se mu nedostává, přestože nedělá o nic méně než ten druhý.

■ Je potřeba určitá dávka štěstí...

Přesně tak, štěstí a taky dobré načasování i to, koho v životě potkáte, jestli máte nějaké vnitřní charisma, prostě věci, jaké jsou mnohdy neuchopitelné a jaké ani nelze ovlivnit. A tenhle můj dirigent je třeba i dobrý, ale prostě se k tomu asi neumí dobře postavit.

■ **Vy jste tohle štěstí měl. Kdy jste si poprvé pomyslel, že jste správně, že herectví je vaše parketa?**

Už na konzervatoři jsem měl tu ambici, že mi o to jde, že mi to není jedno a chci to dělat dobře. Takže jsem furt někde uvnitř tajně doufal, že přece když mi to není jedno a když tomu dávám energii, pozornost a čas, musí se to nějak zúročit. V osmnácti devatenácti letech jsem si myslel, že to

ono je, že jsem dostal angažmá v divadle. Poté, co jsem v tom angažmá strávil nějakou dobu, jsem zjistil, že to ono není. Pak přišel kolega Albert Čuba s tím, že chce postavit scénu, kde budeme dělat divadlo, jaké chceme. Tehdy jsem si taky říkal: tak to je ono, dosažení maxima. Udělali jsme to, a zase jsem zjistil, že to ještě ono není.

„Pořád mám stejně naivní pohled jako v patnácti letech.“

Takže to pořád nějak narůstalo, a mám pocit, že s postupujícím časem jsem se spíš naučil být pokornější. Uvědomuju si, že to, že tady dneska sedím a vy se mnou děláte rozhovor, není samozřejmost a že je to prostě fajn, že vás zajímá, co si myslím. Pro mě to fakt nestojí ani na penězích, ani na nějaké slávě. Pro někoho je velký úspěch O₂ arena, pro mě to takové „wow“ není...

■ **Taky jste ji vyprodal možná dřív, než jste měl. Pro mnohé umělce je to sen, cíl, ke kterému chtějí postupně dospět, a vy jste tím téměř začal...**

Asi jo. Myslím, že je to dané mým zkrslým pohledem na to, co dělám. Já to vůbec neměřím optikou svého věku nebo zkušeností, já to měřím optikou toho, kolik tomu dávám své vnitřní pozornosti, a to nemů-

že vědět nikdo jiný než já. Dělán to tak od patnácti let, co jsem se rozhodl, že budu dělat herectví, a nic to nepřeruší, nezastaví ani nezkazí. Dneska je mi téměř třicet a vlastně pořád mám stejně naivní pohled jako v těch patnácti, jenom jsem za tu dobu potkal strašně moc lidí a strašně moc z nich mě chtělo zneužít nebo podrazit. Strašně moc lidí umí vytvořit dojem, že jsou přátelé, když se vám zrovna daří a oni mají pocit, že jste pro ně výhodný. A já, protože jsem na to koukal pořád tou naivní optikou, jsem jim důvěřoval, takže se mnou pěkně zametli v mnoha ohledech. Některé z nich jsem přitom považoval za opravdu důležitě. I to vás posune k větší pokoře. Řeknete si: aha, asi bys neměl být tak vstřícný a ochotný, každému všechno odkývat a slíbit, vždycky na úkor sebe, samozřejmě. A teď stojím před otázkou, co je víc. Vím, že mám obrovský problém se sebeúctou, a tak se s tím poslední roky snažím nějak pracovat, ale zjišťuju, že je to pro mě strašně těžký úkol.

■ **Která z těch zrad byla natolik zásadní, že vás donutila začít se tím zabývat?**

Já vlastně nevím, jestli to chci říkat, ale vlastně nemusím nikoho jmenovat, to by ani nebylo slušné. Měl jsem jednoho přítele, respektive jsem ho za přítele docela dlouhou dobu považoval, byla z toho i nějaká spolupráce, ten člověk mi pomáhal manažersky apod., a já se po pěti letech dozvě-

Ceněný psychologický snímek *Spolu se Štěpánem Kozubem* v hlavní roli autistického mladíka (na snímku s Veronikou Žilkovou a Kamílo Janovičovou) vznikl před třemi lety.

děl, že je to celé trochu jinak, přitom jsem ho bral už jako rodinu. Už jsem se mu svěřoval, otevíral, mluvili jsme spolu o velmi intimních věcech, jaké prostě nevypřím kdekomu.

■ **Šlo tam o zrazení vaší důvěry, nebo o peníze?**

Byla to kombinace obojího. A to vás prostě zastaví. Navíc to přišlo v době, kdy jsem řešil nějaké zdravotní problémy, takže se to nepotkalo úplně dobře, prostě když naložit, pak pořádně. Ale ve výsledku mi to pomohlo, jsem ostražitější, i když to může být kontraproduktivní, možná je někdy člověk zbytečně zaujatý vůči někomu, kdo si to nezaslouží, ale to s sebou holt taková zkušenost nese. Na druhou stranu jsem si vědom toho, že i já jsem to podělal, už jen tím, že jsem něco neviděl, nebo možná i záměrně přehlížel, právě kvůli té osobní vazbě. Ovšem kdo si takovou věc neprožil, to není nic výjimečného.

■ **Na druhou stranu vaši partáci ze seskupení Tři Tygři, kteří s vámi hrají taky v *Srnkách*, jsou už dlouhými léty prověřeni. Čím jsou pro vás ti praví a jak jste se vlastně poznali?**

Foto: Alexandr Satinský / MAPRA, ČTK, ČT

Tam opět sehrál roli správný čas a správné místo. Albert Čuba začal učit na konzervatoři zhruba v té době, kdy jsem na ni začal chodit. Když jsme se poznali, bylo mu tehdy tolik, kolik je mně dnes. A mně bylo osmnáct. Začal tehdy učit jevištní pohyb můj ročník, ve kterém jsme byli spolu právě s Robinem Ferrem. Alberta jsme obdivovali, jako studenti jsme na něj tehdy chodili do divadla, bavil nás jako herec, takže když nás začal učit, bylo to super. Vlastně

od začátku byl víc kamarád než pedagog, přistupoval k nám hodně bezprostředně. Jenže ve třetáku, který byl takový krizový a děcka začala lajdat, na ty jeho hodiny chodilo čím dál méně lidí, až jsme zůstali jen my dva pionýři, Robin a já. A když už jsme potřetí byli jen takhle ve třech, řekl Albert: Hele, už třetí hodinu jste tu jen v tomhle počtu, vy dva už všechno víte, tak pojďte na kafe. A fakt nás místo hodiny vzal na kafe. A tam někde jsme zjistili, že máme podobný smysl pro humor. Když to hodně zkrátím, svěřil nám tehdy, že už je dvanáct let v angažmá a chtěl by změnu, že má touhu dělat improvizace. Ni divadlo a s námi by si to uměl předsta-

„Citlivý až přecitlivělý jsem asi odjakživa.“

vit, protože jsme mladí, energičtí, a to mu dělá dobře. A tak jsme začali hledat název a někdo navrhl Tři Tygři, taková blbost. První improvizace večer jsme uspořádali v ostravském klubu Heligonka, lidi nám psali témata do klobouku a my jsme podle nich improvizovali. Tak to šlo nějakou dobu, až přišel covid. Robin si pak na *Shakespearovských slavnostech* při jedné scéně přerhal vazy v kolenu, takže ho zastoupil Vláda Polák, kterého já jsem znal jako herce Národního divadla v Ostravě. A když se Robin za tři čtvrtě roku vrátil a my už jsme byli zaběhnutí s Vládou, rozhodl Albert, že teda Tři Tygři budou čtyři,

jako mušketýři. Takže takhle jsme se našli a už k sobě nějak patříme. Vládu znám nejkratší dobu, Robina nejdéle, ve čtrnácti jsme se potkali na přijímačkách. Zpětně jsme si však uvědomili, že jsme se vlastně potkali už ve dvanácti na recitační soutěži.

■ **Na základní škole se vám mezi spolužáky moc nedařilo. Robin Ferro byl tedy vaše první spřízněná duše v životě?**

Byl to určitě první člověk, který byl na podobné vlně. Měl rád humor jako já a jako já ho praktikoval téměř pořád. Oba jsme už v těch patnácti divadlo opravdu žrali, byli jsme jím fascinováni. Spojoval nás i podobný vkus na divadelníky a podobný přístup ke škole. Oba jsme byli stejně zaničení, oba kluci z malého města, opečovávaní rodiči, a najednou jsme měli pocit, že jsme dobyli velkoměsto a svět je náš. To nás s Robinem spojilo na úplném začátku a v nějaké podobě to přetrvává doteď. A on, byť je o něco starší, mě má jako staršího bratra.

■ **Protože vy jste taková stará duše...**

Asi jo, no.

■ **Vždycky to tak bylo? Když si vzpomene na základní školu, už tam jste měl jiné uvažování, vnímání?**

Zřejmě ano, byť jsem to tak samozřejmě nikdy nepojmenovával. Ale často jsem to slychal z okolí, a když už vám to říká dvacátý člověk, začnete věřit, že na tom asi něco bude. Ovšem nijak hluboce jsem to neanalyzoval, protože pro mě je to takhle přirozené, nemám tendenci se někam tlačit nebo nějak stylizovat, od toho mám svou profesi, tam můžu být, kdo chce. A v civilu jsem rád sám sebou. Možná se na tom podílela i výchova, maminka mě vždycky vedla k určité vnímavosti, ale citlivý až přecitlivělý jsem byl asi odjakživa. Hodně jsem vnímal, když se třeba někdo s někým pohádal. I když se snažil udělat to tak, abych to neviděl, vždycky jsem to nějak vycítil. Taký si velmi živě pamatuju, jak jsme ve školce měli holčičku, která byla mentálně retardovaná, ostatní děti včetně mých kamarádů ji ponižovaly. Bylo mi to hrozně nepříjemné, až nechutné. Nevěděl jsem, co mám dělat, bylo mi jí líto, a tak jsem se s ní začal kamarádit. Tím pádem se posmívali i mně za to, že se s ní kamarádím, že jsem idiot jako ona. Vykládal jsem to pak doma mamince a ona byla ráda za to, jak jsem reagoval. Takže jsem věděl, že jsem správně.

■ **To je dost statečné, ustat něco takového vůči většině, včetně kamarádů...**

S Karlem Dobrým jako mladý nadějný detektiv v seriálu *Místo zločinu Ostrava*.

◀ Ve dvoudílném televizním filmu *Dukla 61* o jedné z největších tuzemských hornických tragédií si jednoho z havirů zahrál i Štěpán Kozub.

Myslím, že se na tom dost podepsalo, že já sám jsem se už od školky často setkával s různým podceňováním mě jako člověka, „ty na to vůbec nesahej, máš obě ruce levé“ a podobně.

■ Byl jste neohrabaný?

Asi, nebo možná moc aktivní, bylo mě všude hodně, malý obézní blondáček, možná trochu idiot, těžko říct.

„V pubertě mi došlo, že moje síla je v humoru.“

■ Odmala vtlučáme dětem do hlavy, jak je důležitá osobnost a že na vzhledu nezáleží, a stejně se odmala střetáváme s tím, že nás všichni soudí podle vzhledu...

No jasně že záleží. Mně to dávali všichni odmala, učitelé i ostatní kluci, moji kamarádi, se kterými jsem chtěl hrát fotbal, ale nechtěli mě, protože to neumím. A když to neumím, pak tam nepatřím. A tak jsem zkusil jít jinak, jenže tam mě taky nechtěli: „Sem se nehodíš, budeš nám dělat ostudu tím, jak vypadáš...“ Tak kam mám jít? Brzy jsem si začal uvědomovat, že se cítím velmi sám. A velmi často jsem se uchýloval k filmu, k pohádkám, k příběhům. Jako děčko jsem dokázal celou sobotu strávit koukáním na videokazety.

■ Měl jste nějakého oblíbeného hrdinu, s nímž jste se třeba ztotožňoval?

Jima Carreyho. Protože on mohl být cokoliv. Měl jsem pocit, že on je tisíc lidí v jednom. Jednou hrdina, pak záporák, ale vždycky nesmírně vtipný a energický, to mě jako kluka fascinovalo, protože jsem si myslel, že to někde v hloubi duše taky mám. A on mě v tom utvrzoval. Díky takovýmhle

jednoduchostem, které jsou ale strašně zásadní, asi dneska dělám, co dělám.

■ Někaké impulzy přišly taky od vašich učitelů, jedna vás dokonce nechala vést celou vyučovací hodinu...

Ano, to už na mě lezla puberta a začalo mi docházet, že moje síla je v humoru, že tím si spolužáci vždycky získám, jinak mě nepřijali. Neučil jsem se dobře, nebyl jsem sportovec, nereprezentoval jsem školu na žádných atletických závodech, na což se na naší škole dost hledělo. Buď ses výborně učil, anebo jsi byl sportovec. Já nebyl ani jedno, mě jenom bavilo bavit. A oni tomu říkali, že jsem neposedný, že se nechci učit a že radši dělám blbosti. Říkali tomu blbosti nebo kraviny. A jednou to došlo tak daleko, že mě spolužáci poslouchali víc než paní učitelku, a tak mi řekla: „Tak pojď, je to tvoje.“ Já šel, a bavila se i ona, tak moc, že mi vlastně doporučila, ať jdu na uměleckou školu, že musím chodit do dramafáku, abych tu energii někde vybil. A tam to celé začalo, bylo mi nějakých jedenáct dvanáct, když jsem s dětmi poprvé hrál divadlo, nějakou přihlouplou pohádku o brouku Pytlíkovi, já hrál samozřejmě brouka a paní učitelka, která ten kroužek vedla, brzy pozorovala, že mám tendenci dělat si to hodně po svém, že se nedržím textu, i když jsem ho vždycky uměl. Napomínala mě za to, a já oponoval, že mi ten původní text ne-

Předávání Cen divadelní kritiky za rok 2015. V kategorii Talent si ocenění odnesl tehdy devatenáctiletý herec Štěpán Kozub.

► Natáčení filmu *Hrana zlomu* v roce 2021 - hlavní hrdina Štěpán Kozub s režisérem Emilem Křížkou.

přijde legrační. A ona mě nakonec nechala, ať si to tedy měním, jak uznám za vhodné, dala mi tu šanci a důvěru, takže možná i díky ní jsem dneska tam, kde jsem.

■ **Jak jste se pak s touto přípravou svého outsidera prokousal pubertou, balil holky?**

Obtížně. Když jsme pak v těch čtrnácti patnácti začali chodit pařit jako parta, brali mě ostatní s sebou, jen aby byla legrace. Líbila se mi tam třeba nějaká holka, ale věděl jsem, že je to úplně nereálné, že je tam prostě úplně jiný borec, který ji zajímá, fotbalista, trochu sigr, trochu frajer, trochu pankáč, to já tedy zrovna nebyl. A chtěl jsem být. Takže mě vzali, aby byla zábava, a já pak šel domů sám. Bylo to trochu zoufalé. A když jsem se postupně našel v tom, co dělám dneska, když jsem pochopil, kdo jsem, pak jenom tím, že jsem si to připustil a rozvíjel to, že mě asi začala vyznačovat nějaká jiná energie a situace se paradoxně obrátila. Začal o mě být zájem, ale já nechtěl. Ne že bych dělal ofuky, ale byl jsem tak ponořený v hraní a v divadle, že jsem nevnímal nic jiného.

■ **Na dnešní poměry jste se poměrně brzy stal tátou, už ve čtyřiaadvaceti letech...**

Ano, moc jsem si to přál. Velmi brzy jsem měl jasno v tom, že chci dítě, a dokonce jsem si i přál holčičku, což se mi splnilo.

■ **Je rodičovství takové, jak jste o něm snil?**

▼ **Fórky na hranici únosného a hlavně akce, akce a akce... To je náplň života dvou youtuberů s rozjetou kariérou, které si ve filmu *Shoky & Morthy: Poslední velká akce* zahráli Štěpán Kozub a Jakub Štáfek.**

Ano. A taky je samozřejmě někdy náročné. Ale přesto je to to nejvíc.

■ **Co je pro vás náročné?**

Skloubit ho s mou profesí, s mým časem. Ale já hodně lpím na tom, aby to šlo, takže profesí vztahu s dcerkou absolutně podřizuju.

„Velmi brzy jsem měl jasno v tom, že chci dítě.“

■ **Umím si představit, že zrovna v herectví může být docela těžké vypnout hlavu. Dokážete s dcerou být vždycky naprosto duchapřítomný?**

Už jsem se to naučil, prostě jsem s Anežkou, takže nic jiného není. Někdy to jde hůř, ale vždycky se snažím, aby to na ni mělo co nejmenší vliv. Jasně že jsem pořád jen člověk, ale mám takové pravidlo, že nervu, nekážu, nevyčítám, o všem si jenom

povídam. Když udělá něco ne úplně košer, beru to tak, že je jí pět, teprve se všechno učí, takže se jí snažím vysvětlovat, že je dobře, že udělala chybu, že se tím učí a že to tak prostě musí být, aby se to třeba přišť povedlo. Prostě mluvit, pořád a o všem mluvit. Chci s ní mít takový vztah, aby věděla, že má ve mně jistotu.

■ **Jste dva roky rozvedení. Máte taky prostor na nový vztah?**

Mám, ovšem já moc dobře vím, že to se mnou není jednoduché. Ale jde to.

■ **Zadloumal s vámi rozvod hodně?**

Ani ne, určitě jsou v životě bolavější věci, tady nikdo neuměl. Lidi se sejdou a rozejdou a je to poměrně přirozená věc, to my jen máme takový pocit, že to má být „nafurt“. Jenže ono to prostě někdy nejde. A není to v tom, kdo za co může. Prostě už to vyprchalo, už jsem necítil, že to je to, co chci žít. Bylo to z mé iniciativy. Ano, bylo to nepříjemné, každého něco takového ovlivní, ale já, asi i poté, co jsem si ve dvaceti prošel smrtí táty, mám to měřítko, co je snesitelné, a co už je moc, trochu jinde. Vztahy jsou vztahy, ty jsou komplikované vždycky. A pokud dva lidi už nějak neumějí najít společnou řeč, nebo ani nechtějí, protože už jsou třeba unavení nebo vyčerpáni a už chtějí jít jinou cestou, je to úplně normální. Blbě je, když jsou to rozchody na krev, když to jedna strana úplně neunesa, pak už je to jen věc ega. Nicméně i to je lidské.

■ **Jak moc vás proměnil tátův předčasný odchod?**

Zásadně. Člověk si to asi neuvědomuje, když je to čerstvé, ale s odstupem času to vnímám. Jak o věcech jinak přemýšlím, jak je jinak vyhodnocuju. Bylo pro mě hrozně náročné se s tím vnitřně smířit, a doteď jsem to vlastně úplně nepřijal. Žiju prostě s tím, že není a že to nemůžu změnit, ale nepřijal jsem to. Nedokážu přijít na to, jak je to možné, proč se to stalo tak brzy. Mož-

Foto: Falcon, T2 Hrana Zlomu

ná hodně pracoval, nevím. Mrzí mě, že už nezažil nic z mé kariéry, zemřel v době, kdy jsem se teprve začínal profesně uplatňovat, takže ten úspěch už jsem s ním nemohl sdílet, nepoznal Anežku a ona ho zná jenom z fotek a z vyprávění. Moje maminka, která s ním byla od svých šestnácti let, přišla o nejbližšího partáka, táta byl její manžel, kamarád, milenec, přítel, všechno. A to všechno najednou nebylo. Tátovi bylo pětáctýřicet, když onemocněl, dva roky poté zemřel. Já nemám sourozence, najednou jsem měl pocit, že musím přijmout veškerou zodpovědnost. Ve svých dvaceti jsem si myslel, že to všechno najednou musím nést sám, začal jsem řešit věci, které podle mě dvacetiletý kluk řešit nemá, protože je třeba ani neumí správně vyhodnotit. Mamča se

zhroutila a trvalo hrozně dlouho, než nějak začala žít, takže jsem měl strach, že přijdu i o ni. Pak jsem začal pracovat, objevovaly se neshody s přítelkyní, bylo toho všeho moc najednou a já jsem měl pocit, že to musím všechno vzít na sebe a prostě to zvládnout. A tak jsem to nějak dal, ale zpětně mě to stejně dohnalo. Až x let po tatkově smrti jsem začal pocítovat nějaké příznaky toho dopadu, deprese, nějaké potlačené úzkosti.

■ Prostě jste si to neodtruchlil...

Tak nějak. A zhruba pět let poté se to vrátilo jako bumerang. Najednou tu byla kupa nějakých úzkostných stavů, které ani neumím pojmenovat, protože nevím, odkud jdou. Věděl jsem, že ten smutek nějak průběžně vytěšuju, na truchlení nebyl prostor, protože pořád bylo strašně moc jiných

důležitých věcí. A já si furt říkal „tak potom, potom si udělám čas“. Takové „potom“ uděláte dvacetkrát, a uběhne pět let. A po těch pěti letech se mi najednou začaly vracet intenzivní, živé vzpomínky, scény z nemocnic, z pohřbu, z umírání, u kterého jsem byl. Psychika je asi neuvěřitelně komplikovaná, protože mi to najednou začalo úplně probleskovat v hlavě. Přitom jsou to věci, o jakých se stydíte mluvit, protože nevíte, co to je, jestli náhodou nejste nějak mimo, až jsem si z toho vytvořil nějaký psychický problém, který řeším vlastně až teď, osm let po tatově smrti.

„Ostravsko je melancholický kraj.“

■ A teprve letos jste mu napsal píseň *Už ti nemůžu svítit...*

Ano, je to nějaký můj způsob, jak se s tím vypořádat, protože až teď si to v sobě dokážu nějak pojmenovat.

■ Bude i na desce, kterou teď chystáte? Jak jste s ní daleko?

Bude. A myslím, že jsem tak v polovině. Píšu texty a učím se skládat i muziku, technicky mi s tím pomáhá výborný kolega Michal Sedláček, který na rozdíl ode mě umí ovládat různé programy a nástroje, ale texty jsou vysoce autorské.

■ Čím to je, že vy všichni, co pocházíte z Ostravska – třeba David Stypka, Petr Fiala z Mňágy a Žďorč, Jaromír Nohavica, Marie Rottrová –, máte ve své tvorbě tolik melancholie?

On sám ten kraj je melancholický, má takovou vůni, esprit. Ostrava, i když je rozkvetlá a je krásný, slunečný den, v sobě nese něco takového, že víte, že to není úplně zadarmo. Že tam ti lidi jsou prostě zvyklí vykopat si věci ze země, když to hodně zjednoduším. Nesou v sobě takovou zemitost, ale fajnou, jsou rovní, málokdy narazíte na nějakého zmetka, i když ti tam samozřejmě taky jsou, jako všude, ovšem většina lidí je tam rovných. Když je jim blbě, řeknou vám: je mi na hovno, na nic se neptej, nech mě tak a uvidíme, dej mi čas. A když je jim fajn, pak se rozdají.

Helena Cejpková

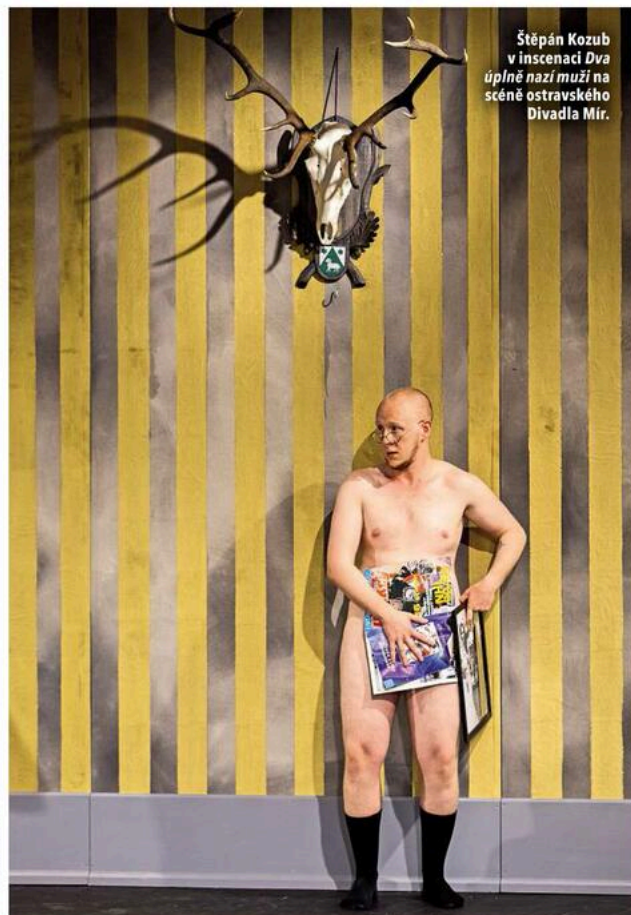

Foto: Jan Lipovský

**Kozub o dětství,
rozvodu i vztazích**

**Prof. Petr: Geneticky
vylepšení lidé už existují**

45/2025

7. listopadu 2025 / 42 Kč / www.etema.cz

TÉMA

- Česko i Evropa
vymírají,
Afrika roste
- Jak to změní
svět. A náš
život
- Proč po covidu
prudce klesá
porodnost

8 559415 290268

Země seniorů...
Země bez dětí

Mám problém se sebeúctou

Poprvé na sebe upozornil během pandemie covidu, kdy se svými ostravskými soupeřnými natočil internetový seriál *SKORO NA mizině*. O tom, že vedle mnohdy absurdní komiky zvládá i charakterní herectví, **ŠTĚPÁN KOZUB (29)** přesvědčil o dva roky později strhujícím výkonem v roli autistického chlapce ve filmu *Spolu* a v témže roce také vyprodal O₂ arenu se svým standupovým představením *Bez urážky*. Jeho manželství se sice od té doby rozpadlo, o to víc si však vychutnává výchovu pětileté dcery a pomalu se také začíná vyrovnávat s předčasnou smrtí svého otce. A do kin nedávno vstoupil jeho nový film, bizarní komedie *Srnky*.

Foto: Jan Lipovský

Improvizační divadelní uskupení Tři Tygři. Vlevo Vladimír Polák, který se k původní sestavě přidal později, takže jsou od té doby čtyři, stejně jako legendární Tři mušketýři. Napravo od něj je původní trojice Štěpán Kozub, Robin Ferro a Albert Čuba stojící mezi kolegyněmi Ladou Bělaškovou a Beatou Hrnčířikovou.

■ **Srnky jsou filmovým a scénářistickým počinem režiséra Tomáše Svobody a jde mírně řečeno o velmi absurdní komedii. Co vás na scénáři zaujalo natolik, že jste tuhle nabídku přijal?**

Přiznám se, že posledních pár let to mám nastavené tak, že jdu daleko víc po tom, s jakou partou lidí budu natáčet. S těmi lidmi trávím někdy i měsíc, dvanáct patnáct hodin denně. Čas už je pro mě tak drahý, že primárně se tedy zajímám o to, s kým ho budu trávit, tedy kdo ten film dělá. Znáš ho? Znáš jeho práci? A tak si přečtu scénář, a když mám pocit, že roli, kterou mi nabízejí, jsem schopen dát, co potřebuje, jdu do toho. Ve chvíli, kdy mám o té postavě pochybnost, že se mi do ní nechce nebo bych ji nedal, co je potřeba, slušně odmítnu. Tady se sešlo víc věcí, v první řadě *Srnky* produkuje divadlo Mír, moje domovská scéna, autorem scénáře a režisérem je Tomáš Svoboda, se kterým jsme se sice neznali pracovní, ale lidsky ano, a když jsme měli možnost se někde potkat a prohodit pár slov, vždycky to byla legrace. Takže jsem věděl, že máme podobný smysl pro humor, a že by tedy bylo fajn udělat něco spolu. Já nejsem ten, kdo si říká o práci, ale tady to najednou přišlo, a ještě to mělo přidanou hodnotu v naprosto zásadní věci, že mě kluci nechali vybrat si, koho chci hrát.

■ **To mě překvapuje, vaše postava dirigenta, který při autonehodě přijde o oční víčka, působí, jako by vám byla napsaná na tělo...** Ne, vybral jsem si ji. A Tomáš Svoboda mi po natáčení řekl, že on sám by mi býval

nabídl postavu úředníka, který 90 % filmu vystupuje nahý. A tak jsem byl docela rád, že jsem si mohl vybrat sám. Protože se musím přiznat, že to, co pan Ferro (*herec*

„Je fajn, že vás zajímá, co si myslím.“

ký představitel úředníka Robin Ferro, pozn. red.), bych já nedal. Možná to tak při práci, jakou dělám, nepůsobí, ale já nejsem úplně exhibicionista.

■ **Herecký exhibicionismus je taky úplně jiný typ exhibicionismu než svlékání. Zvláštní je, že duševní nahota je daleko ne-**

bezpečnější, ovšem většina lidí to přirozeně vnímá obráceně...

Přesně tak. A možná právě proto je Robin Ferro můj hrdina. Znáš ho patnáct let, víš, co je to za kluka, jak je křehký, i když tak třeba nepůsobí, a za to, že do toho šel, opravdu má můj velký obdiv. Protože se úplně odhalil nejenom fyzicky ale i vnitřně, dal to tam s maximální důvěrou.

■ **A proč vy jste si vybral dirigenta?**

Jestli mám být upřímný, pak proto, že jsem tajně doufal, že se naučím dirigovat. Ta profese mě fascinuje a chtěl jsem do ní více proniknout a zjistit, co za tím je, co to obnáší. Tak tu možnost jsem dostal.

■ **A jak se vaše očekávání naplnila?**

Nezklamalo mě nic. Měl jsem šanci proniknout do té profese trochu hlouběji

▼ **V nové komedii *Srnky* hraje Štěpán Kozub dirigenta, který při autonehodě přijde o oční víčka, lékaři mu voperují protézy, ty ale při každém pohybu hlasitě cvakají, což při jeho profesi dost vadí.**

a mluvit s dirigenty, kteří jsou v tom oboru fakt výborní, dostal jsem pár hodin jejich pozornosti a došlo mi, jak je ta profese vlastně fyzicky náročná. Oni strašně dlouho stojí a jedou, a musejí v tom být emoce. Trošičku jsem se to tedy naučil a je to drina. A to jsem oproti těmto profesionálům měl docela jednoduché skladby. Takže jsem k tomu získal ještě větší obdiv. A nejvíc mě samozřejmě fascinoval problém, který řešila právě ta moje filmová postava.

■ Zneuznanost?

Spíš ta nehoda očních víček, to mi přišlo strašně zábavné (postava dirigenta při auto-nehodě přijde o oční víčka, lékaři mu voperují protézy, ty však při každém pohybu velmi hlasitě cvakají, takže dirigentovi znemožňují dělat jeho profesi, pozn. red.).

■ **Aha, nicméně na počátku bylo hlavně to, že se cítí nedocenený, a přestože podtitul filmu je „I bílec má právo na štěstí“, ten dirigent zrovna bílec v pravém slova smyslu není...**

Není, on je jenom zoufalý, a já jsem se ho tak snažil hrát. Byl je v něčem komický, snažil jsem se do něj dát hlavně tragikomický nádech, aby probouzel soucit a divák si řekl: „Ty vole, já se směju, ale čemu se to vlastně směju?“

■ **Taky jste do toho zřejmě promítl osudy spousty vašich kolegů, leckdy marná touha dosáhnout svého snu a prosadit se, to je hlavní úskalí umělecké profese...**

Určitě. Zvlášť když někdo má tu obrovskou ambici dosáhnout uznání v nějakém oboru nebo svém zaměření, a ono se mu nedostává, přestože nedělá o nic méně než ten druhý.

■ **Je potřeba určitá dávka štěstí...**

Přesně tak, štěstí a taky dobré načasování a to, koho v životě potkáte, jestli máte nějaké vnitřní charisma, prostě věci, jaké jsou mnohdy neuchopitelné a jaké ani nelze ovlivnit. A tenhle můj dirigent je třeba dobrý, ale prostě se k tomu asi neumí dobře postavit.

■ **Vy jste tohle štěstí měl. Kdy jste si poprvé pomyslel, že jste správně, že herectví je vaše parketa?**

Už na konzervatoři jsem měl tu ambici, že mi o to jde, že mi to není jedno a chci to dělat dobře. Takže jsem furt někde uvnitř tajně doufal, že přece když mi to není jedno a když tomu dávám energii, pozornost a čas, musí se to nějak zúročit. V osmnácti devatenácti letech jsem si myslel, že to

ono je, že jsem dostal angažmá v divadle. Poté, co jsem v tom angažmá strávil nějakou dobu, jsem zjistil, že to ono není. Pak přišel kolega Albert Čuba s tím, že chce postavit scénu, kde budeme dělat divadlo, jaké chceme. Tehdy jsem si taky říkal: tak to je ono, dosažení maxima. Udělali jsme to, a zase jsem zjistil, že to ještě ono není.

„Pořád mám stejně naivní pohled jako v patnácti letech.“

Takže to pořád nějak narůstalo, a mám pocit, že s postupujícím časem jsem se spíš naučil být pokornější. Uvědomuju si, že to, že tady dneska sedím a vy se mnou děláte rozhovor, není samozřejmost a že je to prostě fajn, že vás zajímá, co si myslím. Pro mě to fakt nestojí ani na penězích, ani na nějaké slávě. Pro někoho je velký úspěch O₂ arena, pro mě to takové „wow“ není...

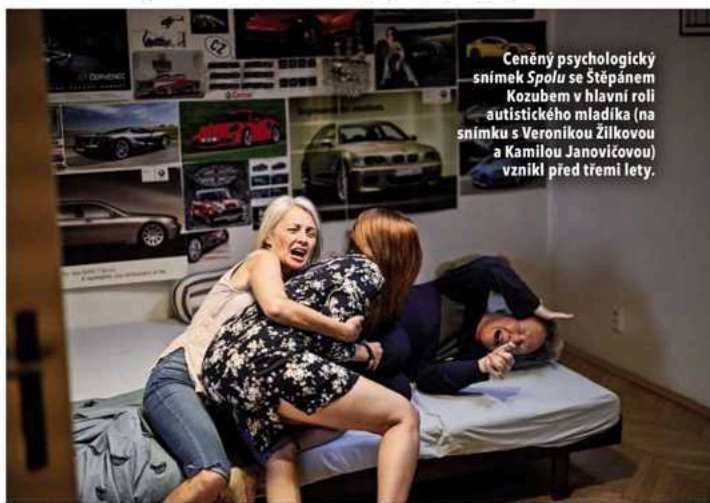
■ **Taky jste ji vyprodal možná dřív, než jste měl. Pro mnohé umělce je to sen, cíl, ke kterému chtějí postupně dospět, a vy jste tím téměř začal...**

Asi jo. Myslím, že je to dané mým zkrslým pohledem na to, co dělám. Já to vůbec neměřím optikou svého věku nebo zkušenosti, já to měřím optikou toho, kolik tomu dávám své vnitřní pozornosti, a to nemů-

že vědět nikdo jiný než já. Dělal jsem to tak od patnácti let, co jsem se rozhodl, že budu dělat herectví, a nic to nepřerušil, nezastavil ani nezkazil. Dneska je mi téměř třicet a vlastně pořád mám stejně naivní pohled jako v těch patnácti, jenom jsem za tu dobu potkal strašně moc lidí a strašně moc z nich mě chtělo zneužít nebo podrazit. Strašně moc lidí umí vytvořit dojem, že jsou přátelé, když se vám zrovna daří a oni mají pocit, že jste pro ně výhodný. A já, protože jsem na to koukal pořád tou naivní optikou, jsem jim důvěroval, takže se mnou pěkně zametli v mnoha ohledech. Některé z nich jsem přitom považoval za opravdu důležitě. I to vás posune k větší pokoře. Řeknete si: aha, asi bys neměl být tak vstřícný a ochotný, každému všechno odkývat a slíbit, vždycky na úkor sebe, samozřejmě. A teď stojím před otázkou, co je víc. Vim, že mám obrovský problém se sebeúctou, a tak se s tím poslední roky snažím nějak pracovat, ale zjišťuju, že je to pro mě strašně těžký úkol.

■ **Která z těch zrad byla natolik zásadní, že vás donutila začít se tím zabývat?**

Já vlastně nevím, jestli to chci říkat, ale vlastně nemusím nikoho jmenovat, to by ani nebylo slušné. Měl jsem jednoho přítele, respektive jsem ho za přítele docela dlouhou dobu považoval, byla z toho i nějaká spolupráce, ten člověk mi pomáhal manažersky apod., a já se po pěti letech dozvě-

Ceněný psychologický snímek *Spolu se Štěpánem Kozubem* v hlavní roli autistického mladíka (na snímku s Veronikou Žilkovou a Kamilou Janovíkovou) vznikl před třemi lety.

děl, že je to celé trochu jinak, přitom jsem ho bral už jako rodinu. Už jsem se mu světoval, otevřel, mluvili jsme spolu o velmi intimních věcech, jaké prostě nevyprávím kdekomu.

■ **Šlo tam o zrazení vaší důvěry, nebo o peníze?**

Byla to kombinace obojího. A to vás prostě zastaví. Navíc to přišlo v době, kdy jsem řešil nějaké zdravotní problémy, takže se to nepotkalo úplně dobře, prostě když naložit, pak pořádně. Ale ve výsledku mi to pomohlo, jsem ostražitější, i když to může být kontraproduktivní, možná je někdy člověk zbytečně zaujatý vůči někomu, kdo si to nezaslouží, ale to s sebou holt taková zkušenost nese. Na druhou stranu jsem si vědom toho, že i já jsem to podělal, už jen tím, že jsem něco neviděl, nebo možná i záměrně přehlížel, právě kvůli té osobní vazbě. Ovšem kdo si takovou věc neprožil, to není nic výjimečného.

■ **Na druhou stranu vaši partáci ze seskupení Tři Tygři, kteří s vámi hrají taky v *Srnkách*, jsou už dlouhými léty prověřeni. Čím jsou pro vás ti praví a jak jste se vlastně poznali?**

Tam opět sehrál roli správný čas a správné místo. Albert Čuba začal učit na konzervatoři zhruba v té době, kdy jsem na ni začal chodit. Když jsme se poznali, bylo mu tehdy tolik, kolik je mně dnes. A mně bylo osmnáct. Začal tehdy učit jevištní pohyb můj ročník, ve kterém jsme byli spolu právě s Robinem Ferrem. Alberta jsme obdivovali, jako studenti jsme na něj tehdy chodili do divadla, bavil nás jako herec, takže když nás začal učit, bylo to super. Vlastně

od začátku byl víc kamarád než pedagog, přistupoval k nám hodně bezprostředně. Jenže ve třetáku, který byl takový krizový a děčka začala lajdat, na ty jeho hodiny chodilo čím dál méně lidí, až jsme zůstali jen my dva pionýři, Robin a já. A když už jsme potřebovali byli jen takhle ve třech, řekl Albert: Hele, už třetí hodinu jste tu jen v tomhle počtu, vy dva už všechno víte, tak pojďme na kafe. A fakt nás místo hodiny vzal na kafe. A tam někde jsme zjistili, že máme podobný smysl pro humor. Když to hodně zkrátím, světil nám tehdy, že už je dvanáct let v angažmá a chtěl by změnu, že má touhu dělat improvizáční divadlo a s námi by si to uměl předsta-

„Citlivý až přecitlivělý jsem asi odjakživa.“

vit, protože jsme mladí, energičtí, a to mu dělá dobře. A tak jsme začali hledat název a někdo navrhl Tři Tygři, taková blbost. První improvizáční večer jsme uspořádali v ostravském klubu Heligonka, lidi nám psali témata do klobouku a my jsme podle nich improvizovali. Tak to šlo nějakou dobu, až přišel covid. Robin si pak na *Shakespearovských slavnostech* při jedné scéně přetrhal vazy v kolenní, takže ho zastoupil Vláda Polák, kterého já jsem znal jako herce Národního divadla v Ostravě. A když se Robin za tři čtvrtě roku vrátil a my už jsme byli zaběhnutí s Vládou, rozhodl Albert, že teda Tři Tygři budou čtyři,

jako mušketýři. Takže takhle jsme se našli a už k sobě nějak patříme. Vládu znám nejkratší dobu, Robina nejdéle, ve čtrnácti jsme se potkali na přijímacích. Zpětně jsme si však uvědomili, že jsme se vlastně potkali už ve dvanácti na recitační soutěži.

■ **Na základní škole se vám mezi spolužáky moc nedařilo. Robin Ferro byl tedy vaše první spřízněná duše v životě?**

Byl to určitě první člověk, který byl na podobné vlně. Měl rád humor jako já a jako já ho praktikoval téměř pořád. Oba jsme už v těch patnácti divadlo opravdu žrali, byli jsme jím fascinováni. Spojoval nás i podobný vkus na divadelníky a podobný přístup ke škole. Oba jsme byli stejně zaničení, oba kluci z malého města, opečovávaní rodiči, a najednou jsme měli pocit, že jsme dobyli velkoměsto a svět je náš. To nás s Robinem spojilo na úplném začátku a v nějaké podobě to přetrvává dodnes. A on, byť je o něco starší, mě má jako staršího bratra.

■ **Protože vy jste taková stará duše...**

Asi jo, no.

■ **Vždycky to tak bylo? Když si vzpomeneš na základní školu, už tam jste měl jiné uvažování, vnímání?**

Zřejmě ano, byť jsem to tak samozřejmě nikdy nepojmenovával. Ale často jsem to slyšel z okolí, a když už vám to říká dvacátý člověk, začnete věřit, že na tom asi něco bude. Ovšem nijak hluboce jsem to neanalyzoval, protože pro mě je to takhle přirozené, nemám tendenci se někam tlačit nebo nějak stylizovat, od toho mám svou profesi, tam můžu být, kdo chce. A v civilu jsem rád sám sebou. Možná se na tom podílela i výchova, maminka mě vždycky vedla k určité vnímavosti, ale citlivý až přecitlivělý jsem byl asi odjakživa. Hodně jsem vnímal, když se třeba někdo s někým pohádal. I když se snažil udělat to tak, abych to neviděl, vždycky jsem to nějak vycítil. Taký si velmi živě pamatuju, jak jsme ve škole měli holčičku, která byla mentálně retardovaná, ostatní děti včetně mých kamarádů ji ponižovaly. Bylo mi to hrozně nepříjemné, až nechutné. Nevěděl jsem, co mám dělat, bylo mi jí líto, a tak jsem se s ní začal kamarádit. Tím pádem se posmívali i mně za to, že se s ní kamarádím, že jsem idiot jako ona. Vykládal jsem to pak doma mamince a ona byla ráda za to, jak jsem reagoval. Takže jsem věděl, že jsem správně.

■ **To je dost statečné, ustat něco takového vůči většině, včetně kamarádů...**

Foto: Alexandr Salinský / MAFRA, ČTK, ČT

S Karlem Dobrým jako mladý nadějný detektiv v seriálu *Místo zločinu Ostrava*.

Myslím, že se na tom dost podepsalo, že já sám jsem se už od školky často setkával s různým podceňováním mě jako člověka, „ty na to vůbec nesahej, máš obě ruce levé“ a podobně.

■ Byl jste neohrabaný?

Asi, nebo možná moc aktivní, bylo mě všude hodně, malý obézní blondáček, možná trochu idiot, těžko říct.

„V pubertě mi došlo, že moje síla je v humoru.“

■ Odmala vtoukám dětem do hlavy, jak je důležitá osobnost a že na vzhledu nezáleží, a stejně se odmala střetávám s tím, že nás všichni soudí podle vzhledu...

No jasně že záleží. Mně to dávali všichni odmala, učitelé i ostatní kluci, moji kamarádi, se kterými jsem chtěl hrát fotbal, ale nechtěli mě, protože to neumím. A když to neumím, pak tam nepatřím. A tak jsem zkusil jít jinam, jenže tam mě taky nechtěli: „Sem se nehodíš, budeš nám dělat ostudu tím, jak vypadáš...“ Tak kam mám jít? Brzy jsem si začal uvědomovat, že se cítím velmi sám. A velmi často jsem se uchýloval k filmu, k pohádkám, k příběhům. Jako děčko jsem dokázal celou sobotu strávit koukáním na videokazety.

◀ Ve dvoudílném televizním filmu *Dukla 61* o jedné z největších tuzemských hornických tragédií si jednoho z havířů zahrál i Štěpán Kozub.

jednoduchostem, které jsou ale strašně zásadní, asi dneska dělám, co dělám.

■ Někde impulsy přišly taky od vašich učitelů, jedna vás dokonce nechala vést celou vyučovací hodinu...

Ano, to už na mě lezla puberta a začalo mi docházet, že moje síla je v humoru, že tím si spolužáky vždycky získám, jinak mě nepřijali. Neučil jsem se dobře, nebyl jsem sportovec, nereprezentoval jsem školu na žádných atletických závodech, na což se na naší škole dost hledělo. Buď ses výborně učil, anebo jsi byl sportovec. Já nebyl ani jedno, mě jenom bavilo bavit. A oni tomu říkali, že jsem neposedný; že se nechci učit a že radši dělám blbosti. Říkali tomu blbosti nebo kraviny. A jednou to došlo tak daleko, že mě spolužáci poslouchali víc než paní učitelku, a tak mi řekla: „Tak pojď, je to tvoje.“ Já šel, a bavila se i ona, tak moc, že mi vlastně doporučila, ať jdu na uměleckou školu, že musím chodit do dramafáku, abych tu energii někde vybil. A tam to celé začalo, bylo mi nějakých jedenáct dvanáct, když jsem s dětmi poprvé hrál divadlo, nějakou přihlouplou pohádku o brouku Pytlíkovi, já hrál samozřejmě brouka a paní učitelka, která ten kroužek vedla, brzy upozorovala, že mám tendenci dělat si to hodně po svém, že se nedržím textu, i když jsem ho vždycky uměl. Napomínala mě za to, a já oponoval, že mi ten původní text ne-

■ Měl jste nějakého oblíbeného hrdinu, s nímž jste se třeba ztotožňoval?

Jima Carreyho. Protože on mohl být cokoliv. Měl jsem pocit, že on je tisíc lidí v jednom. Jednou hrdina, pak záporák, ale vždycky nesmírně vtipný a energický, to mě jako kluka fascinovalo, protože jsem si myslel, že to někde v hloubi duše taky mám. A on mě v tom utvrzoval. Díky takovýmhle

Předávání Cen divadelní kritiky za rok 2015. V kategorii Talent si ocenění odnesl tehdy devatenáctiletý herec Štěpán Kozub.

ROZHOVOR

► Natáčení filmu *Hrana zlomu* v roce 2021 – hlavní hrdina Štěpán Kozub s režisérem Emilem Křížkou.

přijde legrační. A ona mě nakonec nechala, ať si to tedy měním, jak uznám za vhodné, dala mi tu šanci a důvěru, takže možná i díky ní jsem dneska tam, kde jsem.

■ **Jak jste se pak s touto přípravou věčného outsidera prokousal pubertou, balil holky?**

Obtížně. Když jsme pak v těch čtrnácti patnácti začali chodit pařit jako parta, brali mě ostatní s sebou, jen aby byla legrace. Líbila se mi tam třeba nějaká holka, ale věděl jsem, že je to úplně nereálné, že je tam prostě úplně jiný borec, který ji zajímá, fotbalista, trošku sigr, trošku frajer, trošku pankáč, to já tedy zrovna nebyl. A chtěl jsem být. Takže mě vzali, aby byla zábava, a já pak šel domů sám. Bylo to trošku zoufalé. A když jsem se postupně našel v tom, co dělám dneska, když jsem pochopil, kdo jsem, pak jenom tím, že jsem si to připustil a rozvíjel to, že mě asi začala vyznařovat nějaká jiná energie a situace se paradoxně obrátila. Začal o mě být zájem, ale já nechtěl. Ne že bych dělal ofuky, ale byl jsem tak ponořený v hraní a v divadle, že jsem nevnímal nic jiného.

■ **Na dnešní poměry jste se poměrně brzy stal tátou, už ve čtyřiaadvaceti letech...**

Ano, moc jsem si to přál. Velmi brzy jsem měl jasno v tom, že chci dítě, a dokonce jsem si i přál holčičku, což se mi splnilo.

■ **Je rodičovství takové, jak jste o něm snil?**

▼ **Fórky na hranici únosného a hlavně akce, akce a akce... To je náplň života dvou youtuberů s rozjetou kariérou, které si ve filmu *Shoky & Morthy: Poslední velká akce* zahráli Štěpán Kozub a Jakub Štáfek.**

Ano. A taky je samozřejmě někdy náročné. Ale přesto je to to nejvíc.

■ **Co je pro vás náročné?**

Skloubit ho s mou profesí, s mým časem. Ale já hodně lpím na tom, aby to šlo, takže profesí vztahu s dcerkou absolutně podřizuji.

„Velmi brzy jsem měl jasno v tom, že chci dítě.“

■ **Umím si představit, že zrovna v herectví může být docela těžké vypnout hlavu. Dokážete s dcerou být vždycky naprosto duchapřítomný?**

Už jsem se to naučil, prostě jsem s Anežkou, takže nic jiného není. Někdy to jde hůř, ale vždycky se snažím, aby to na ni mělo co nejmenší vliv. Jasně že jsem pořád jen člověk, ale mám takové pravidlo, že nervu, nekážu, nevyčítám, o všem si jenom

povídáme. Když udělá něco ne úplně košer, beru to tak, že je jí pět, teprve se všechno učí, takže se jí snažím vysvětlovat, že je dobře, že udělala chybu, že se tím učí a že to tak prostě musí být, aby se to třeba přišť povedlo. Prostě mluvit, pořád a o všem mluvit. Chci s ní mít takový vztah, aby věděla, že má ve mně jistotu.

■ **Jste dva roky rozvedení. Máte taky prostor na nový vztah?**

Mám, ovšem já moc dobře vím, že to se mnou není jednoduché. Ale jde to.

■ **Začloulal s vámi rozvod hodně?**

Ani ne, určitě jsou v životě bolavější věci, tady nikdo neumřel. Lidi se sejdou a rozejdou a je to poměrně přirozená věc, to my jen máme takový pocit, že to má být „nafurt“. Jenže ono to prostě někdy nejde. A není to v tom, kdo za co může. Prostě už to vyprchalo, už jsem necítil, že to je to, co chci žít. Bylo to z mé iniciativy. Ano, bylo to nepříjemné, každého něco takového ovlivní, ale já, asi i poté, co jsem si ve dvaceti prošel smrtí táty, mám to měřítko, co je snesitelné, a co už je moc, trochu jinde. Vztahy jsou vztahy, ty jsou komplikované vždycky. A pokud dva lidi už nějak neumějí najít společnou řeč, nebo ani nechtějí, protože už jsou třeba unavení nebo vyčpělí a už chtějí jít jinou cestou, je to úplně normální. Blbě je, když jsou to rozchody na krev, když to jedna strana úplně neunes, pak už je to jen věc ega. Nicméně i to je lidské.

■ **Jak moc vás proměnil tátův předčasný odchod?**

Zásadně. Člověk si to asi neuvědomuje, když je to čerstvé, ale s odstupem času to vnímám. Jak o věcech jinak přemýšlím, jak je jinak vyhodnocuju. Bylo pro mě hrozně náročné se s tím vnitřně smířit, a doteď jsem to vlastně úplně nepřijal. Žiju prostě s tím, že není a že to nemůžu změnit, ale nepřijal jsem to. Nedokážu přijít na to, jak je to možné, proč se to stalo tak brzy. Mož-

Foto: Falcon, T2, Hrana Zlomu

ná hodně pracoval, nevím. Mrzí mě, že už nezažil nic z mé kariéry, zemřel v době, kdy jsem se teprve začínal profesně uplatňovat, takže ten úspěch už jsem s ním nemohl sdílet, nepoznal Anežku a ona ho zná jenom z fotek a z vyprávění. Moje maminka, která s ním byla od svých šestnácti let, přišla o nejbližšího partáka, táta byl její manžel, kamarád, milenec, přítel, všechno. A to všechno najednou nebylo. Tátovi bylo pětadvacet, když onemocněl, dva roky poté zemřel. Já nemám sourozence, najednou jsem měl pocit, že musím přijmout veškerou zodpovědnost. Ve svých dvaceti jsem si myslel, že to všechno najednou musím nést sám, začal jsem řešit věci, které podle mě dvacetiletý kluk řešit nemá, protože je třeba ani neumí správně vyhodnotit. Mamča se

zhroutila a trvalo hrozně dlouho, než nějak začala žít, takže jsem měl strach, že přijdu i o ni. Pak jsem začal pracovat, objevovaly se neshody s přítelkyní, bylo toho všeho moc najednou a já jsem měl pocit, že to musím všechno vzít na sebe a prostě to zvládnout. A tak jsem to nějak dal, ale zpětně mě to stejně dohnalo. Až x let po tatkově smrti jsem začal pociťovat nějaké příznaky toho dopadu, deprese, nějaké potlačené úzkosti.

■ Prostě jste si to neodtruchlil...

Tak nějak. A zhruba pět let poté se to vrátilo jako bumerang. Najednou tu byla kupa nějakých úzkostných stavů, které ani neumím pojmenovat, protože nevím, odkud jdou. Věděl jsem, že ten smutek nějak průběžně vytěšuju, na truchlení nebyl prostor, protože pořád bylo strašně moc jiných

důležitých věcí. A já si furt říkal „tak potom, potom si udělám čas“. Takové „potom“ uděláte dvacetkrát, a uběhne pět let. A po těch pěti letech se mi najednou začaly vracet intenzivní, živé vzpomínky, scény z nemocnic, z pohřbu, z umírání, u kterého jsem byl. Psychika je asi neuvěřitelně komplikovaná, protože mi to najednou začalo úplně probleskovat v hlavě. Přitom jsou to věci, o jakých se stydíte mluvit, protože nevíte, co to je, jestli náhodou nejste nějak mimo, až jsem si z toho vytvořil nějaký psychický problém, který řeším vlastně až teď, osm let po tátově smrti.

„Ostravsko je melancholický kraj.“

■ A teprve letos jste mu napsal píseň Už ti nemůžu svítit...

Ano, je to nějaký můj způsob, jak se s tím vypořádat, protože až teď si to v sobě dokážu nějak pojmenovat.

■ Bude i na desce, kterou teď chystáte? Jak jste s ní daleko?

Bude. A myslím, že jsem tak v polovině. Píšu texty a učím se skládat i muziku, technicky mi s tím pomáhá výborný kolega Michal Sedláček, který na rozdíl ode mě umí ovládat různé programy a nástroje, ale texty jsou vysoce autorské.

■ Čím to je, že vy všichni, co pocházíte z Ostravska - třeba David Stypka, Petr Fiála z Mňágy a Žďor, Jaromír Nohavica, Marie Rottrová -, máte ve své tvorbě tolik melancholie?

On sám ten kraj je melancholický, má takovou vůni, esprit. Ostrava, i když je rozkvetlá a je krásný, slunečný den, v sobě nese něco takového, že víte, že to není úplně zadarmo. Že tam ti lidi jsou prostě zvyklí vykopat si věci ze země, když to hodně zjednoduším. Nesou v sobě takovou zemitost, ale fajnou, jsou rovní, málokdy narazíte na nějakého zmetka, i když ti tam samozřejmě taky jsou, jako všude. Ovšem většina lidí je tam rovných. Když je jim blbě, řeknou vám: je mi na hovno, na nic se neptej, nech mě tak a uvidíme, dej mi čas. A když je jim fajn, pak se rozdají.

Helena Cejpková

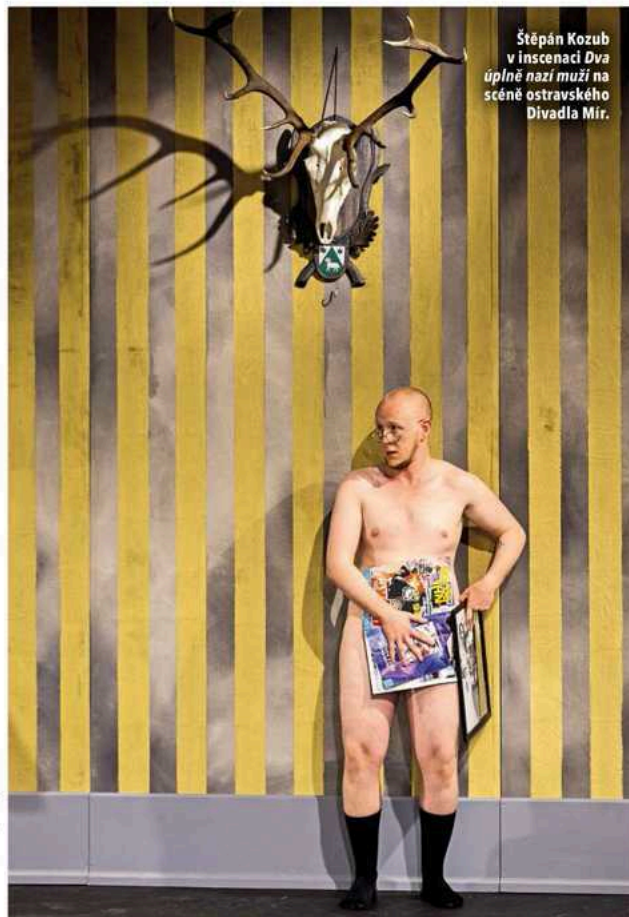

Foto: Jan Lipovský

